

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตน
ของ นายเจริญ ภัทธีธนากุล ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๕ - ๗/๒๕๕๕

เรื่องพิจารณาที่ ๕ - ๗/๒๕๕๕

วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๕

ประเด็นวินิจฉัย

(๑) พระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการวางระบบบริหารจัดการน้ำ และสร้างอนาคตประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๔ วรรคหนึ่งและวรรคสอง หรือไม่

(๒) พระราชกำหนดปรับปรุงการบริหารหนี้เงินกู้ที่กระทรวงการคลังกู้เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๔ วรรคหนึ่งและวรรคสอง หรือไม่

ความเห็น

การปกครองในระบอบประชาธิปไตย ได้แบ่งแยกการใช้อำนาจให้เป็น ๓ ฝ่าย คือ ฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ เพื่อให้เกิดการดุลอำนาจกันได้อย่างได้ดุลยภาพ แต่ละฝ่ายมีอำนาจในการทำงานตามกรอบอำนาจหน้าที่ของตน ไม่ก้าวล้ำกัน แต่ก็มีได้เป็นอิสระจากกัน โดยเด็ดขาด เนื่องจากมีความจำเป็นต้องตรวจสอบการใช้อำนาจของแต่ละฝ่าย อันเป็นการคานและถ่วงดุลอำนาจซึ่งกันและกัน เพื่อไม่ให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งใช้อำนาจเกินขอบเขต ซึ่งการคานและถ่วงดุลดังกล่าวจะต้องไม่มากเกินไปจนเป็นการก้าวล้ำการใช้อำนาจของอีกฝ่ายหนึ่ง และไม่น้อยเกินไปจนไม่สามารถตรวจสอบการใช้อำนาจของอีกฝ่ายได้ การคานและถ่วงดุลอำนาจกันจะต้องเหมาะสมกับสภาพการใช้อำนาจของแต่ละฝ่าย เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประเทศ

แม้รัฐธรรมนูญจะบัญญัติให้การออกกฎหมายเป็นอำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติ แต่ในบางสถานการณ์ อาจมีความจำเป็นรีบด่วนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับการบริหารประเทศ รัฐธรรมนูญจึงให้อำนาจ

ฝ่ายบริหารที่จะออกกฎหมายโดยตราเป็นพระราชกำหนด ใช้บังคับได้ก่อน โดยต้องเป็นกรณีเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือป้องปัดภัยพิบัติสาธารณะ และจะกระทำได้เฉพาะกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจจะหลีกเลี่ยงได้ การตราพระราชกำหนด จึงเป็นข้อยกเว้นการออกกฎหมายของฝ่ายนิติบัญญัติที่จะต้องกระทำเท่าที่จำเป็นและเหมาะสมกับสถานการณ์เท่านั้น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๘๔ และมาตรา ๑๘๕ เป็นส่วนหนึ่งของการถ่วงดุลการใช้อำนาจ โดยให้ฝ่ายตุลาการโดยศาลรัฐธรรมนูญ ตรวจสอบการใช้อำนาจตรากฎหมายในรูปแบบของพระราชกำหนด โดยฝ่ายบริหารได้ ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจตรวจสอบการตราพระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลัง กู้เงินเพื่อการวางระบบบริหารจัดการน้ำและสร้างอนาคตประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๕ และพระราชกำหนดปรับปรุงการบริหารหนี้เงินกู้ที่กระทรวงการคลังกู้เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๕ ว่าเป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๘๔ วรรคหนึ่งและวรรคสอง หรือไม่ ดังนี้

(๑) พระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการวางระบบบริหารจัดการน้ำและสร้างอนาคตประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๘๔ วรรคหนึ่งและวรรคสอง หรือไม่

การตราพระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการวางระบบบริหารจัดการน้ำและสร้างอนาคตประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๕ คณะรัฐมนตรีได้ให้เหตุผลไว้ว่า เนื่องจากเกิดวิกฤติการณ์อุทกภัยอย่างร้ายแรงในหลายพื้นที่ของประเทศ ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายต่อเศรษฐกิจและสังคมอย่างรุนแรง และยังทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศโดยรวมเริ่มถดถอยและอยู่ในภาวะที่มีความเสี่ยงต่อความเชื่อมั่นสาธารณะ รัฐบาลจึงมีความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่จะต้องบูรณะและฟื้นฟูประเทศ

เห็นว่า ข้อเท็จจริงเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า ได้เกิดวิกฤติอุทกภัยอย่างร้ายแรง ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศอย่างรุนแรง ผู้ประกอบการจำนวนมากได้รับผลกระทบจนต้องหยุดการประกอบกิจการ ซึ่งส่งผลกระทบต่อการทำงานของแรงงานในประเทศ และกระทบความเชื่อมั่นของนักลงทุนต่างประเทศที่เข้ามาลงทุนในประเทศ อันถือได้ว่าเป็นการกระทบถึงความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ ที่รัฐบาลมีความจำเป็นต้องแก้ไขและป้องกันไม่ให้เกิดวิกฤติการณ์รุนแรงยิ่งขึ้น นอกจากนี้ รัฐบาลยังมีหน้าที่ต้องสร้างความมั่นใจให้กับนักลงทุนว่า รัฐบาลจะสามารถป้องกันไม่ให้เกิดอุทกภัยที่รุนแรงขึ้นอีก

สำหรับประเด็นที่ผู้ร้องเห็นว่า รัฐบาลยังไม่มีแผนประมาณการรายจ่ายที่ชัดเจนนั้น เห็นว่าการจะใช้วิธีการใดในการดำเนินการเพื่อแก้ไขหรือป้องกันไม่ให้เกิดวิกฤติการณ์ขึ้นอีก ไม่ว่าจะเป็นการกู้เงินหรือนำเงินไปใช้ในโครงการใด ๆ ย่อมเป็นอำนาจของฝ่ายบริหารโดยคณะรัฐมนตรีที่จะเป็นผู้พิจารณาดำเนินการตามความเหมาะสม และจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการต่าง ๆ เอง ศาลไม่มีอำนาจก้าวล่วงเข้าไปตรวจสอบถึงวิธีการที่จะใช้ในการแก้ปัญหาของฝ่ายบริหาร เพราะมีฉะนั้น ศาลจะเป็นผู้ใช้อำนาจบริหารเสียเอง ซึ่งขัดกับหลักการแบ่งแยกและดุลคานอำนาจในระบอบเสรีประชาธิปไตย ศาลมีอำนาจเพียงพิจารณาว่า มีเหตุเพียงพอที่จะให้ตราพระราชกำหนด ตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้หรือไม่เท่านั้น นอกจากนี้ ความจำเป็นที่จะต้องแก้ปัญหาและป้องกันไม่ให้เกิดอุทกภัยขึ้นอีก นั้น เป็นความจำเป็นที่รัฐบาลจะต้องรีบดำเนินการ ไม่ว่าจะเศรษฐกิจของประเทศจะอยู่ในภาวะอย่างไรก็ตาม และไม่ขึ้นอยู่กับสถานะของประเทศที่สามารถสร้างหนี้สาธารณะเพิ่มขึ้นได้หรือไม่ จึงถือได้ว่า การตราพระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการวางระบบบริหารจัดการน้ำและสร้างอนาคตประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๔ วรรคหนึ่ง

ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไป คือ การตราพระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการวางระบบบริหารจัดการน้ำและสร้างอนาคตประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจหลีกเลี่ยงได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๔ วรรคสอง หรือไม่

เห็นว่า วิกฤติการณ์อุทกภัยในครั้งนี้นำส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศและส่งผลกระทบต่อตรงกันกับนักลงทุนที่จะตัดสินใจลงทุนในประเทศหรือไม่ รัฐบาลจึงมีความจำเป็นอย่างรีบด่วนที่จะต้องแก้ปัญหาโดยเร็ว และให้ทันกับสถานการณ์ เพื่อเรียกความเชื่อมั่นจากนักลงทุน นอกจากนี้ รัฐบาลยังต้องดำเนินการป้องกันอุทกภัยให้ได้ก่อนถึงฤดูน้ำหลากครั้งต่อไป แม้โครงการแก้ปัญหาของรัฐบาลจะเป็นโครงการระยะยาวถึง ๑ ปี ๖ เดือน ตามที่ผู้ร้องอ้าง แต่ความจำเป็นรีบด่วนขึ้นอยู่กับการเริ่มต้นของโครงการ ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงเหตุอุทกภัยร้ายแรงที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมมีความจำเป็นรีบด่วนที่จะต้องเริ่มดำเนินการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นโดยเร็วที่สุด สำหรับประเด็นที่ผู้ร้องอ้างว่า แม้ไม่ออกพระราชกำหนด รัฐบาลก็สามารถกู้เงินได้โดยไม่เกินกรอบความยั่งยืนทางการคลังนั้น เห็นว่ากรอบความยั่งยืนทางการคลัง เป็นคนละประเด็นกับความจำเป็นรีบด่วนตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๔ วรรคสอง การกู้เงินไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบพระราชบัญญัติหรือพระราชกำหนด ฝ่ายบริหารย่อม

ต้องคำนึงถึงกรอบความยั่งยืนทางการคลังตามที่อยู่แล้ว แต่หากสถานการณ์มีความจำเป็นรีบด่วน และมีเหตุเพียงพอ รัฐบาลยืมกู้เงินโดยออกเป็นพระราชกำหนดได้ จึงถือได้ว่าการตราพระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการวางระบบบริหารจัดการน้ำและสร้างอนาคตประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๔ วรรคสอง

(๒) พระราชกำหนดปรับปรุงการบริหารหนี้เงินกู้ที่กระทรวงการคลังกู้เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๘๔ วรรคหนึ่งและวรรคสอง หรือไม่

การตราพระราชกำหนดปรับปรุงการบริหารหนี้เงินกู้ที่กระทรวงการคลังกู้เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๕ คณะรัฐมนตรีได้ให้เหตุผลเพื่อรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศไว้ว่า เนื่องจากเกิดวิกฤติการณ์อุทกภัยอย่างร้ายแรงในหลายพื้นที่ของประเทศ ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายต่อเศรษฐกิจและสังคมอย่างรุนแรง และยังทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศโดยรวมเริ่มถดถอยและอยู่ในภาวะที่มีความเสี่ยงต่อความเชื่อมั่นสาธารณะ รัฐบาลจึงมีความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่จะต้องบูรณะและฟื้นฟูประเทศ โดยต้องการลดภาระงบประมาณเพื่อชำระดอกเบี้ยให้กับกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน โดยจัดระบบการชำระหนี้ใหม่

เห็นว่า เงื่อนไขที่จะออกพระราชกำหนดตามมาตรา ๑๘๔ วรรคหนึ่ง ได้นั้น มิใช่กรณี ที่เพียงแต่เกิดผลกระทบความเชื่อมั่นในทางเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ต้องเป็นกรณีที่เกิดวิกฤติการณ์ ที่มีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือเป็นอันตรายอย่างร้ายแรง ต่อความปลอดภัยของประเทศหรือความปลอดภัยสาธารณะที่ไม่อาจใช้กลไกการบัญญัติกฎหมาย ตามกระบวนการนิติบัญญัติปกติเพื่อแก้ไขปัญหาคือ ทั้งนี้เนื่องจากการออกกฎหมายตามวิธีการปกติ ในรูปแบบของพระราชบัญญัติจะต้องผ่านกระบวนการพิจารณาของฝ่ายนิติบัญญัติซึ่งต้องใช้ระยะเวลา ในการพิจารณาพอสมควร เพื่อให้เกิดความรอบคอบในการตรากฎหมาย การให้อำนาจรัฐบาลในการตรากฎหมาย ในรูปแบบของพระราชกำหนด ซึ่งมีผลใช้บังคับทันที จึงต้องเป็นกรณีที่มีความจำเป็นอันมีอาจดำเนินการ ตามวิธีการปกติได้

หนี้กองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน เกิดขึ้นครั้งแรกตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ และครั้งที่สองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยรัฐบาลได้บริหารจัดการหนี้จำนวนนี้ตลอดมา และข้อเท็จจริง

ไม่ปรากฏว่า หนี้กองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงินนี้ มีผลกระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศอย่างไร เพียงแต่เป็นภาระที่รัฐบาลต้องรับผิดชอบ ซึ่งเป็นไปตามกลไกปกติของการบริหารงานราชการ ไม่อาจถือได้ว่า เป็นการจำเป็นที่ต้องกระทำเพื่อที่จะรักษาความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ ตามความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๔ วรรคหนึ่ง รัฐบาลเองยอมรับว่า หนี้ตามพระราชกำหนดปรับปรุงการบริหารหนี้เงินกู้ที่กระทรวงการคลังกู้เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นหนี้สาธารณะ ไม่ว่าจะดำเนินการตามพระราชกำหนดหรือไม่ก็ตาม และยืนยันว่ามีได้เป็นการโอนหนี้ให้ธนาคารแห่งประเทศไทย เนื่องจากเป็นหนี้ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นผู้มีหน้าที่ต้องชำระอยู่แล้ว ตามบันทึกคำชี้แจงของนายกรัฐมนตรีที่สรุปว่า “จึงเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า ธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นผู้รับผิดชอบในหนี้เงินกู้นี้ ทั้งในส่วนที่เป็นต้นเงินกู้และดอกเบี้ยเงินกู้ แม้ว่ากระทรวงการคลังเองเป็นผู้ออกพันธบัตรและมีฐานะเป็นลูกหนี้ (อยู่ด้วย) ก็ตาม” จึงมิได้เปลี่ยนหลักการของการชำระหนี้ และโดยเจตนาของรัฐบาลต้องการเพียงลดภาระดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายสำหรับหนี้กองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน ตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๕๖ เป็นต้นไป สำหรับปีงบประมาณ ๒๕๕๕ รัฐบาลได้จัดงบประมาณชำระดอกเบี้ยไว้เรียบร้อยแล้ว นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่า หากไม่ดำเนินการตามพระราชกำหนด จะเกิดผลกระทบต่อความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศอย่างไร เมื่อรัฐบาลต้องการเพียงลดภาระที่รัฐบาลต้องชำระดอกเบี้ยโดยเริ่มตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๕๖ รัฐบาลย่อมสามารถดำเนินการได้โดยเสนอกฎหมายเป็นพระราชบัญญัติตามกระบวนการนิติบัญญัติปกติได้ ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้วิธีการตราพระราชกำหนดแต่อย่างใด พระราชกำหนดปรับปรุงการบริหารหนี้เงินกู้ที่กระทรวงการคลังกู้เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๕ จึงมิใช่กรณีเพื่อรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๔ วรรคหนึ่ง

นอกจากนี้ นายกรัฐมนตรีได้ชี้แจงในบันทึกคำชี้แจงต่อศาลไว้ว่า “เมื่อได้พิจารณาข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้น คณะรัฐมนตรีจึงเห็นว่า หากประเทศไทยมีความจำเป็นต้องกู้เงินเพื่อใช้ในการวางระบบการบริหารน้ำและสร้างอนาคตประเทศ จำนวน ๓๕๐,๐๐๐ ล้านบาท และเพื่อใช้สำหรับกองทุนส่งเสริมการประกันภัยพิบัติเป็นจำนวน ๕๐,๐๐๐ ล้านบาท ซึ่งรวมกันแล้วเป็นจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ ล้านบาท

สมควรที่จะต้องมีการปรับปรุงการบริหารหนี้เงินกู้ที่กู้มาเพื่อช่วยเหลือการดำเนินการของกองทุนเพื่อการฟื้นฟู และพัฒนาระบบสถาบันการเงินที่เกิดจากการแก้ไขปัญหาวิกฤติของระบบสถาบันการเงินเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ เสียในคราวเดียวกัน เพื่อประโยชน์แก่ความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ” นอกจากนี้ จากคำชี้แจงของนายกิตติรัตน์ ณ ระนอง ผู้แทนคณะรัฐมนตรี ที่ตอบคำถามของตุลาการในเรื่องความจำเป็นเร่งด่วนในการตราพระราชกำหนดปรับปรุงการบริหารหนี้เงินกู้ที่กระทรวงการคลังกู้เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟู และพัฒนาระบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๕ ฉบับนี้ สรุปได้ว่า เพื่อต้องการเก็บเงินค่าธรรมเนียมจากธนาคารให้ได้เงินเพียงพอสำหรับใช้เป็นดอกเบี้ยในปีงบประมาณ ๒๕๕๖

เห็นว่า การตราพระราชกำหนดปรับปรุงการบริหารหนี้เงินกู้ที่กระทรวงการคลังกู้เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๕ ของรัฐบาลมิได้เป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจหลีกเลี่ยงได้ รัฐบาลเพียงแต่ต้องการแก้ไขปัญหาหนี้ของกองทุนเพื่อการฟื้นฟู และพัฒนาระบบสถาบันการเงิน โดยอาศัยเหตุวิกฤติอันเกิดจากอุทกภัยเท่านั้น ตามที่รัฐบาลชี้แจงถึงเหตุผล การออกพระราชกำหนดปรับปรุงการบริหารหนี้เงินกู้ที่กระทรวงการคลังกู้เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟู และพัฒนาระบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๕ และจากคำชี้แจงของผู้แทนคณะรัฐมนตรี จะเห็นได้ว่าการออกพระราชกำหนดปรับปรุงการบริหารหนี้เงินกู้ที่กระทรวงการคลังกู้เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟู และพัฒนาระบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๕ ก็เพื่อให้ธนาคารแห่งประเทศไทยเก็บเงินค่าธรรมเนียมจากธนาคารพาณิชย์ให้ได้จำนวนเพียงพอกับภาระการชำระดอกเบี้ยสำหรับปีงบประมาณ ๒๕๕๖ ซึ่งมีใช้กรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนใด ๆ ที่รัฐบาลจะต้องออกเป็นพระราชกำหนด ทั้งผู้แทนคณะรัฐมนตรียังได้ชี้แจงต่อศาลว่า ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเงินฝากก็สามารถเก็บค่าธรรมเนียมจากธนาคารพาณิชย์ได้สูงสุดถึงร้อยละ ๑ แล้ว จึงมิใช่กรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนที่จะต้องตราพระราชกำหนดเพื่อใช้บังคับทันที การตราพระราชกำหนดปรับปรุงการบริหารหนี้เงินกู้ที่กระทรวงการคลังกู้เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๕ จึงไม่เป็นไปตามเงื่อนไขในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๔ วรรคสอง อีกด้วย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า พระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการวางระบบบริหารจัดการน้ำและสร้างอนาคตประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๔ วรรคหนึ่งและวรรคสอง ส่วนพระราชกำหนดปรับปรุงการบริหารหนี้เงินกู้ที่กระทรวงการคลัง

เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๕ ไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๑๘๔ วรรคหนึ่งและวรรคสอง

นายจรัญ ภัคดีธนากุล

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ